IX. évfolyam, 13. szám
1953 március 26
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Tito Londonban

Lordmajor: Kedves vendégünk, érezze magát úgy, mint otthon!

Mi a különbség a két mosoly között?

Nyolcvan százalék!

Mert ez az elvtárs tegnap 120 százalékot...

...és ma már 200 százalékot teljesített.

(Toncz Tibor rajza)

Nem egészen kitalált történet a szocdemről meg a bürokratikus népnevelőről

Az R. M. néhány népnevelőjének figyelmébe ajánljuk, de mások is okulhatnak belőle.

Schlosser elvtárs, a II-es alapszerv népnevelője úgy irányította lépteit, hogy együtt kerüljön az ebédlőbe Remete Gusztávval és Kiss Janival.

— Megyünk ebédelni? — lépett közéjük a barátságos kérdéssel. Szavait — most már gondolatban — tovább fűzte: „Legalább nyugodt alkalom lesz egy kis felvilágosító munkára a szociáldemokratizmust illetően".

Kellemes meleg és ételszag fogadta őket a világos étkezőben. A húszéves Kiss Jani nagyot nyelt.

— Káposztaleves... öregborsó marhapörkölttel, — állapította meg szemének és orrának gyors tájékozódása eredményeként. Hamarosan elmerültek a párolgó savanyúkáposztaleves kanalazásába.

Schlosser elvtárs néhány jóízű, kiadós falat után megszólalt.

— Vigyáznunk kell a magunk területén is a jobboldali szocdemekre. Le kell lepleznünk őket, mint a burzsoázia ügynökeit.

Kiss Jani abahagyta az evést, őszinte érdeklődéssel nézett Schlosser elvtárs szemébe.

— Micsodák? Hogy mondta?

Schlosser elvtárs elmosolyodott.

— Ezek a bernsteinisták, akiket a tőkések az extraprofiton édesgettek a maguk hű ebeivé.

Schlosser elvtárs derűsen figyelte Kiss Jani és Remete értetlenséget sugárzó arcát. Milyen képzetlenek. Na, nem baj, neki van tudása is, türelme is. Figyeljetek csak.

— Szóval ezek a csirkefogók az osztályharcot akarták elkenni, hogy kifogják a szelet a vitorlából.

— Hogyan ismerhetjük mi fel ezeket?

Schlosser elvtárs magában egy kicsit mérgelődött ennyi tudatlanság láttán, de arca azért mosolygós maradt. Válaszolni készült, de Remete szitkozódása félbeszakította.

— Micsoda vacak, — lökte félre a már kiürített tányért a kövér Remete. — ilyet nem mertek volna adni a báró idejében a népnek.

— Nincs igaza, Remete bácsi, nagyon finom volt, — ellenkezett csodálkozva Kiss Jani. Az letorkolta.

— Ugyan hallgass, mit tudod te, hogyan volt azelőtt...

Kiss Jani valóban nem tudta, mert „azelőtt" éppen 10 éves volt. Schlosser elvtárs, aki viszont igen jól tudta, hogy a Weiss Manfréd idejében ilyen levest valóban nem adtak (egyáltalán semilyet sem adtak) válaszának fogalmazásával volt elfoglalva.

— Szóval a jobboldali szocdemek a II. Internacionálé pártjaiban tevékenykedtek. Tagadták a munkásmozgalomban a tudatosság szerepét, mint már mondottam, az osztályharc elkenéséért fizették őket az extraprofitból.

— Egen? — csodálkozott Remete és kezefejével eltörölte a szájaszélén maradt pörköltzsírt.

Szemközt felfedezett egy fiatal, kékoverállos lányt.

— Megint a nyakunkra küldenek egy csomó nőt. A frász egye meg. Egy krajcárt nem ér a munkájuk, — legyintett megvetően.

— Állj meg Zsiga, lassan a testtel, — ellenkezett Schlosser elvtárs, — nem úgy van az... — Pillanatra kizökkent mondanivalójából, de utána határozottan folytatta.

— Ezek az opportunisták dezorganizálni igyekeznek a termelésünket is. Például, elvtársaim, itt a Röder-mozgalom. A párttitkár elvtárs mondotta, hogy ezek nem akarnak segíteni a fiataloknak.

— Segítsen nekik a nyavalya — ütött az asztalra Remete. — Mi is megszenvedtünk a szakmáért, szenvedjenek meg ők is.

— Ha-ha, de jó pofa vagy — nevetett Schlosser elvtárs, mert szerette Remete keresetlen humorát. — Hogy visszatérjek a dologra, figyeljünk fel az ilyen jelenségekre, az opportunistákra, az osztályharc elkenőire.

Ezt már útközben mondotta, lefelémenet a lépcsőn.

*

Három nap múlva üzemi röpgyűlés volt. Remetét azonnali hatállyal kidobták a gyárból, bíróság elé került. Kiss Jani vette észre, hogy munka után valamit babrált egy nem is hozzátartozó gépen. Kiderült, hogy tönkre akarta tenni. Az is kiderült, hogy tolvaj, bércsaló, hogy jobboldali szociáldemokrata, valamikor a tőkés hajcsárja volt.

Schlosser elvtárs aznap nem volt bent. Reggel mesélte neki Kiss Jani.

— Mit szól ehhez Schlosser elvtárs...

Az percekig nem tudott szóhoz jutni. Végül elhaló sóhajjal mondta:

— Nahát... Pedig mennyit beszéltem neki a jobboldali szociáldemokratákról s egy szóval sem mondta, hogy ő is az!

Ordas Nándor

GÁDOR BÉLA:

A MAKÁMA szakértő"

„Minden dologhoz szakértelem kell, csak egy dologhoz nem kell szakértelem — a szakértelemhez." Ezt a jelmondatot írta lobogójára Beleznay Ottó, amikor elhatározta, hogy otthagyja a költői pályát és felcsap szakértőnek.

Beleznay még a háború előtt tűnt fel halkszavú és finoman cizellált verseivel, amelyeket rendkívül ügyesen helyezett el különféle folyóiratokban. Különösen a háború alatt ért el sikereket, amikor a múzsák hallgattak, ám Beleznay, finoman bár és nagyon halkan, de énekelt.

A felszabadulás után Beleznay egy pillanatra megtorpant, de aztán vadul és bőszen kezdett harsonázni. Meglehetősen kétes sikerrel. A finoman cizellált harsonázás nem kellett a kutyának sem, s a költő egy szép napon, azt vette észre, hogy már a folyóiratok előszobáiból is kirugdalják. Ekkor határozta el, hogy áttér a szakértelemre. Okfejtése egyszerű volt és logikus:

— Minden dologhoz szakértelem kell, csak egy dologhoz nem kell szakértelem, a szakértelemhez. Mai napig verseket írtam és összevissza rugdaltak. Hol nem voltam elég pozitív, hol nem voltam elég eszmei. Mindenféle bajuk volt velem. Ennek mától kezdve vége! Miért kell nekem pont verseket írnom? Ha a vers rossz, azt látni lehet, az ott van az asztalon. Ha a szakértelem rossz, azt nem lehet látni, az nincs ott az asztalon. Én ezentúl szakértő leszek. Jobb rúgni, mintha rúgják az embert...

Így lett Beleznay makáma-szakértő. Helyesebbnek vélte ugyanis, ha valami elhanyagolt műfajt karol fel, ahol kisebb a konkurencia. Hogy őszinték legyünk, a makámához a véletlen szerencse segítette hozzá. Egyszer, amint az espressóban ült, két költő szóváltását hallotta a szomszéd asztalnál. Az egyik költő, a vita hevében odavágta a másiknak:

— Miért nem írod meg mindjárt makámában?

Ez a szó szeget ütött Beleznay fejébe. Hazament és megnézte a lexikont. Kiderült, hogy a makáma rímes prózai műfaj, amelyet az arab kalifák udvarában míveltek az akkori költők. Rövid nyomozás után kiderítette, hogy makámát ezidőszerint egyetlen ember ír Magyarországon, egy fiatal nő, aki a miskolci postán van alkalmazásban. Beleznay leutazott Miskolcra és alaposan kikérdezte a postamesternőt. Megtudakolta tőle, mi a makáma, hogyan kell azt írni, mikor jó a makáma és mikor rossz.

Akkor visszautazott Pestre és írt egy kritikát, amelyben megtámadta a miskolci nőt, kimutatván, hogy rossz makámákat ír, amelyekből teljesen hiányzik a pozitív vonás, a mély eszmeiségről nem is beszélve. Maró gúnnyal ostorozta a postamesternőt, aki makámákat ír, anélkül, hogy tisztában lenne a műfajjal, a műfaj eredetével, például az arab kalifákkal. Egyben lefektette a realista makáma szabályait, amelyeket lényegileg már Ómár Ali ben Jusszuf is ismert, ez a klasszikus realista arab költő, aki a maga idejében jól odamondogatott a kalifáknak.

Beleznay kritikája nyomán parázs vita keletkezett, amelyhez többen is hozzászóltak. Voltak, akik azt állították, hogy a makámában gondolatritmus van, de ezeket Beleznay egy hosszabb tanulmányában lehengerelte. Mások viszont a rímek jogosultságát vitatták, úgyhogy ideje volt már, hogy a kissé összekuszált problémákat rendezzék. Beleznay ankétot hívott össze, amelyen másfélórás előadást tartott makámairodalmunk kilátásairól. Az ankéton mintegy harminc makámaszakértő jelent meg és eljött a miskolci költőnő is, aki azonban az éjfélig tartó heves vitában nem jutott szóhoz. Ezen az ankéton elhatározták, hogy egy 12 tagú makámabizottságot választanak, amelynek elnökévé egyhangúlag Beleznayt jelölték. Elhatározták továbbá — Beleznay indítványára —, hogy nyilt vitát indítanak „Merre tart a makáma?" címmel, hogy a közvélemény szélesebb rétegeit is bevonják ennek a fontos problémának a megtárgyalásába.

Itt tartott a makáma-ügy, amikor jónak láttam, hogy Beleznay Ottót meglátogassam. Enyhén arabos stílusú dolgozószobájának íróasztala mögött találtam, amint éppen egy telefonbeszélgetést fejezett be.

— Teljes lehetetlenség, édes öregem, nem szakíthatom magam tízfelé... Holnap Kőbányán tartok előadást, holnapután Győrött... Elküldöm nektek az előadás szövegét, vegyétek ki belőle azt a részt, ami nektek kell... Helyes? Kérlek, nincs mit, szervusz...

Hátradőlt a karosszékében és annak az embernek a fáradt pillantásával nézett rám, aki beérkezett, de már ezt is unja.

— Idefigyelj, te piszok csirkefogó... — mondtam, mert elég jó barátságban vagyunk. — Ma hallottam, hogy a miskolci postamesternő végső elkeseredésében abbahagyta a makámaírást. E pillanatban az a helyzet, hogy az országban több, mint negyven makámaszakértő van, de egyetlen ember sincs, aki makámát írna...

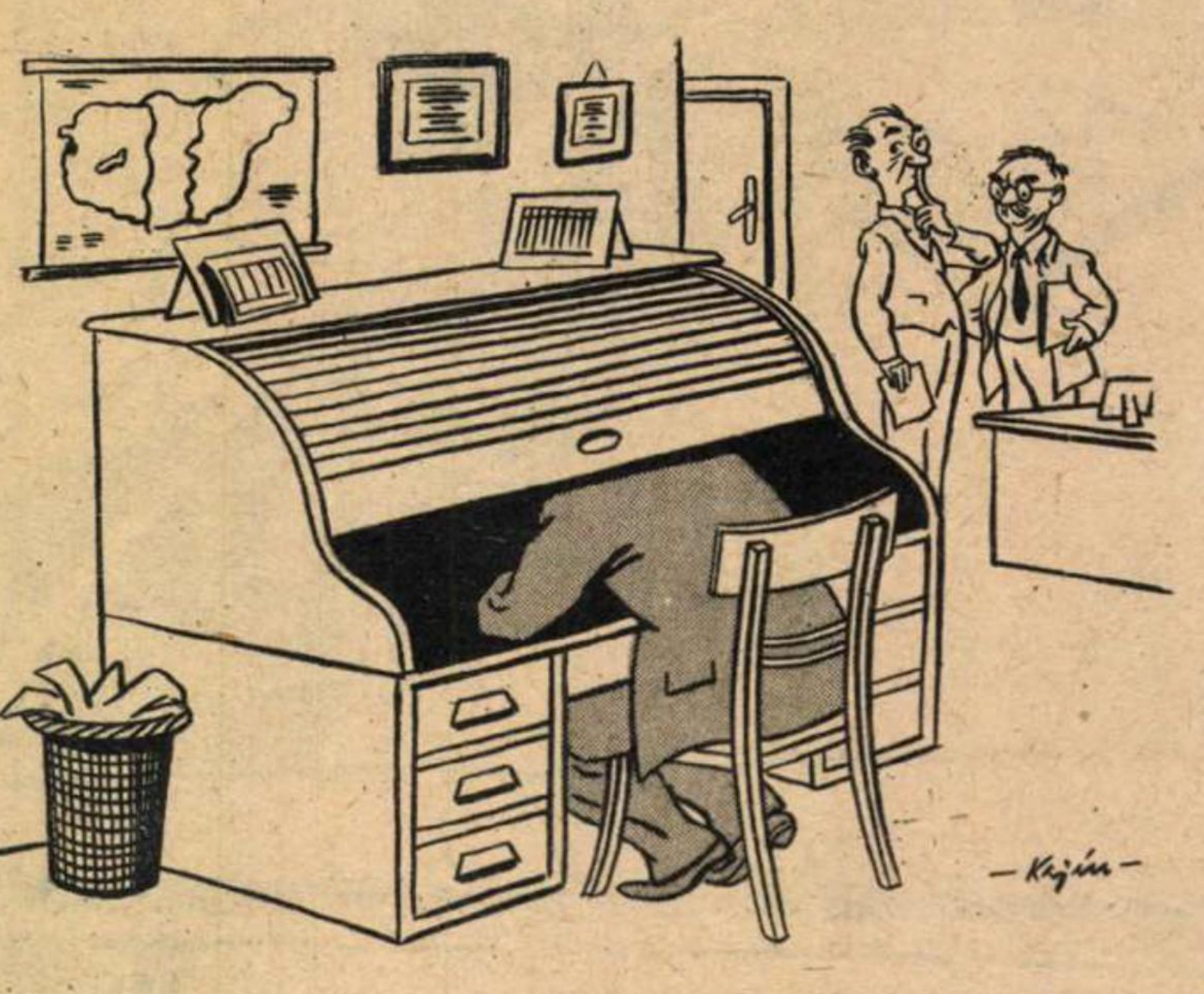
Beleznay rámnézett ködfátyolos, mindenttudó szemével:

— Tévedsz, kedves barátom... Van egy ember, aki makámát ír. És az én vagyok...

*

A történet vége nem lesz meglepetés senki számára. Beleznay valóban nem tudott ellentállni a kísértésnek és eláraszotta makámákkal a megtisztított terepet. Egycsapásra lehanyatlott a tekintélye. A makámabizottságból eltávolították és ismét kezdték kirugdalni a folyóiratok előszobáiból. Makámái nem kellettek a kutyának sem. Ezen ő csodálkozott legjobban, hiszen makámái pontosan megfeleltek azoknak a szabályoknak, amelyeket annakidején ő maga fektetett le.

EGY BÁNYAIRODÁBAN

— Pszt! Most azt képzeli, hogy lent van a tárnában...

Klement Gottwald elvtárs meghalt, de végakarata, hatalmas ügye él!

V. Siroky

Szergej Anányin:

A TÚLBUZGÓ FŐNÖK

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy túlbuzgó főnök, akit Szluzsejkin Kuzma Kuzmicsnak hívtak.

Ez a főnök a világ legfontosabb feladatának azt tekintette, hogy beosztottjait személyes példamutatásával nevelje.

A példamutatás pedig abból állt, hogy Szluzsejkint a nap és az éjjel minden időszakában ott lehetett találni, — ahogy szerette emlegetni — a gondjaira bízott intézményben. Hogy szabatosabban fejezzem ki magam: puhaöblű karosszékében a tölgyfaíróasztal mögött.

Egyszer aztán maga sem tudta hogyan történt, Szluzsejkin otthon találta magát. Bámulatosan gyorsan tájékozódott a kissé idegen környezetben, majd vidám hangon megkérdezte a feleségét és a csemetéjét:

— No, hogy éltek nélkülem?

Válasz helyett az asszonyka sírni kezdett.

— Mi történt, Maruszja? Ki mert téged megsérteni?

— Még azt kérdezed, hogy ki? Emlékezz csak vissza, menynyit esküdöztél, amikor még szerettél. Azt mondtad, mindig együtt leszünk egész életünkben. Most pedig! ... Nem értem, minek neked család? Ugyan minek?

— De Maruszja!

— Talán nincs igazam?

Maria Nyikolajevna letörülte a könnyeit, belenézett Szluzsejkin tétovázó szemeibe és csendesen így szólt:

— Menjünk el a színházba!

— A színházba? — rémüldözött Szluzsejkin. — Elfelejtetted, hogy ma péntek van? Nem várhatnál vasárnapig?

— Ma akarok menni! Ha nem jössz, keress magadnak más bolondot!

Szluzsejkin ereiben megfagyott a vér; mi lesz, ha csak úgy munkanapon színházba megy? Ha még, teszem, szombat lenne. Azt mondják, hogy olyik főnök szombaton jár színházba, — ez talán még elcsúszik valahogy.

— Hallgass rám, Maruszja!

— Egy szót sem tovább!

— De képzeld magad a helyzetembe! ...

— Megyünk, vagy nem?

— Megyünk, — szólt Szluzsejkin siránkozó hangon. — Megyünk, de magadra vess, ha baj lesz belőle.

És Szluzsejkin készülődni kezdett a színházba.

Borzalmas gyengeséget érzett a lábában. Első kötelességének tartotta, hogy felhívja telefonon a területi pártbizottság titkárát.

Az ügyeletes elvtárs válaszolt.

— Ü-ügyeletes e-elvtárs, — dadogott Szluzsejkin. — Én beszélek, a Halcsontzsírmentesítő Vállalat főnöke. — Előre nem sejtett családi körülmények következtében, na igen, hogy úgy mondjam, szükségessé, illetve elkerülhetetlenné vált, hogy ma este elmenjek a színházba.

— És ehhez magának a területi pártbizottság titkárának az áldása szükséges? — nevetett a telefonba az ügyeletes elvtárs és a helyére akasztotta a hallgatót.

— Jól nézünk ki, — mondta bánatosan Szluzsejkin. — Megkezdődtek a kellemetlenségek. — Feltárcsázta a helyettesét.

— Ivan Romanovics? ... Igen, én vagyok. Idefigyelj! Egészen rendkívüli és kivételesen fontos körülmények következtében ma ne számítsatok rám. Nyitva legyen a szemed! ... Kettőnk helyett is! ... Értetted?

Szluzsejkin a legsötétebb utcákon lopózott el a színházba. Feltűrte a kabátgallérját és mélyen a szemébe húzta a kalapját.

Amikor levetette a kabátját, az irodába futott és újból felhívta a helyettesét.

— No, mi baj van? Nincs semmi? — kérdezte gondterhelten. — Nem hiányzik senki? Jól van. Nyitva legyen a szemed mindkettőnk helyett! Mondom, négy szemed legyen!

Szluzsejkint a hideg borzongatta, mintha máris figyelmeztetéssel súlyosbított feddéssel fenyítették volna könnyelmű életmódja miatt. Befészkelte magát a dohányzó legsötétebb zugába, kétségbeesetten fújta a sűrű cigarettafüstöt, hogy függönyt vonjon maga köré. Remegve figyelte a közönséget.

Egyszercsak lopva, mint a tolvaj, besurrant a dohányzóba egy kis gömbölyű emberke, akiben Szluzsejkin rémületére Luka Lukicsot, a „Tojáskivonatoló Vállalat" főnökét ismerte fel.

Luka Lukics egyenesen az ő menedékhelye mellett kötött ki. Nem volt út a menekvésre.

— Ejha! — kiáltott Luka Lukics, amint észrevette a sápadozó, remegő és szinte ájuldozó Szluzsejkint. — Te vagy az, Kuzma Kuzmics?

— Sa-sa-sajnos, é-én.

— Persze, az asszonyka is itt van!

— I-itt van ő-ő is. Kö-kötötte az ebet a karóhoz és gondoltam, hadd jöjjön.

— Az enyém is itt van — sóhajtott megértően Luka Lukics. — Re-remélem, kö-köztünk marad, hogy itt vagyunk.

— Pajtikám, magam is erre akartalak kérni!

Szluzsejkin az első felvonás után az irodába iramodott, de elkésett, — Luka Lukics vette birtokába a telefont.

— A helyettesemet kérem, — magyarázta suttogó, rábeszélő hangon és közben eltakarta a hallgatót hatalmas tenyerével.

— Ejnye, ejnye, Luka Lukics! Hát szabad ilyesmit? Az embereink dolgoznak, mi pedig haszontalanságokkal foglalkozunk.

— Igazad van, Kuzma Kuzmics. Gyerünk, lepjük meg őket: ugyan mit csinálnak nélkülünk? Hahaha!

Egyszerre jókedvük támadt. Egymást átölelve indultak a ruhatárba. De tíz lépést sem tehettek, amikor előttük termett, no ki, — maga a területi pártbizottság titkára.

— Zdrasztvujtye! — köszöntötte őket jókedvűen a titkár, feléjük nyujtva mindkét kezét. — Nagyon, nagyon örülök, hogy találnak maguknak időt a színházra is. Sokan az elfoglaltságukra hivatkoznak. Szerintem ott van a hiba, hogy nem jól szervezik meg a munkát. Maguk hogy gondolják?

... Nehéz volna elmondani, hogy mi mindent gondoltak, másnap azonban Kuzma Kuzmics határozott és erélyes parancsot adott a beosztottjainak:

— Este mindenki a színházba! Kivétel nélkül! Nincs kifogás! ...

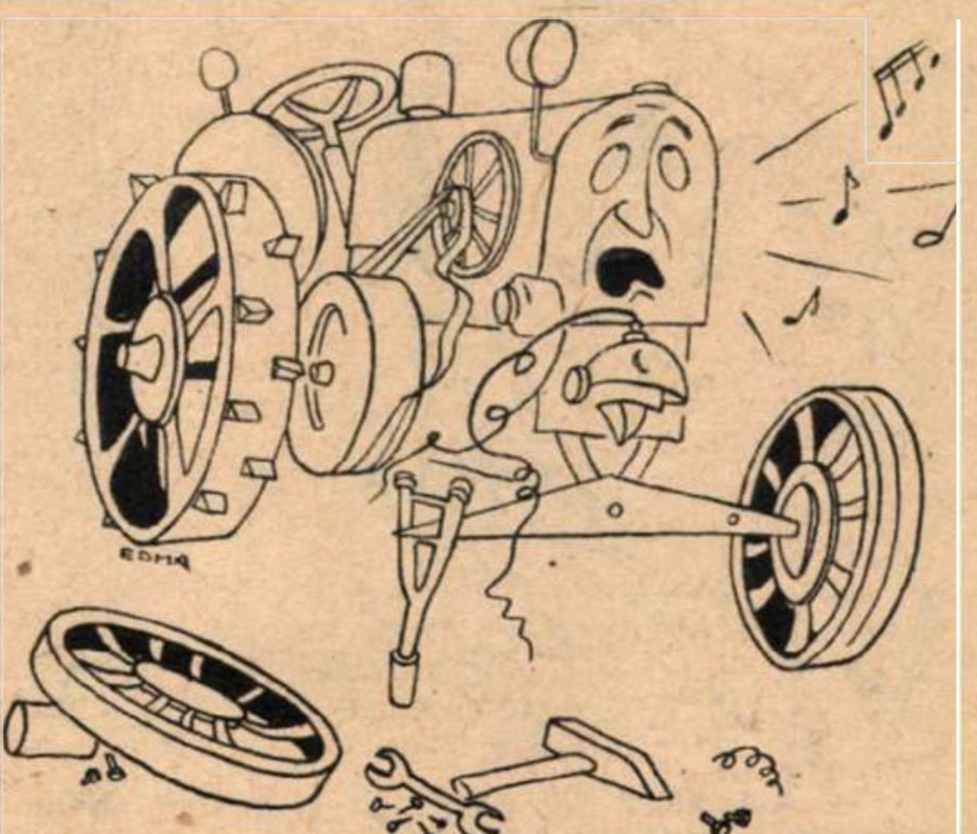
(Fordította: Pogonyi Antal)

AZ ÍRÓ FIA

— Ó, ezek a lektorok!

Egy ki nem javitott traktor dala

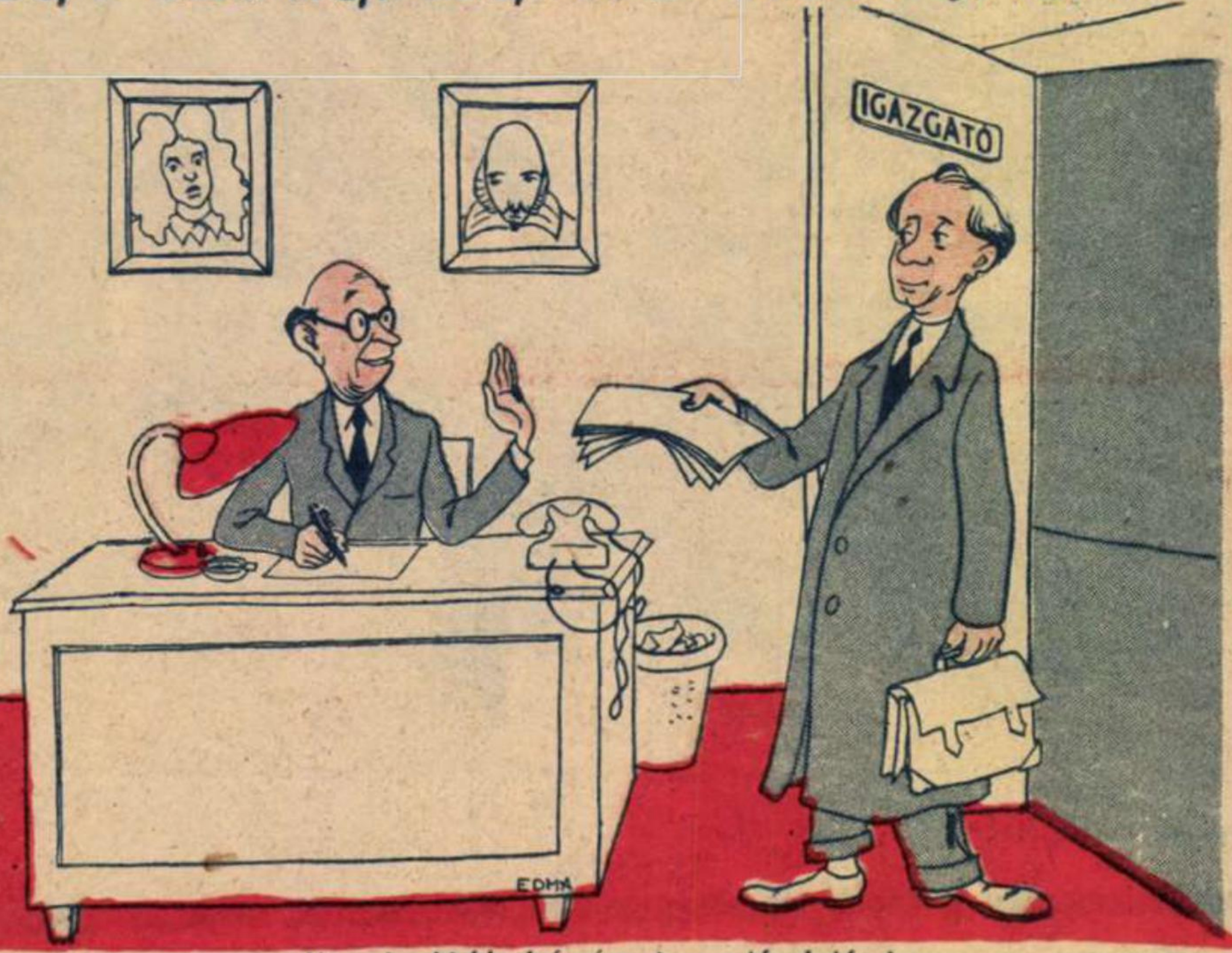

„Szeretnék szántani ..."

Az újonnan megnyílt Schacht bankház

EGY SZÍNIGAZGATÓ IRODÁJÁBAN

— Itt a legújabb drámám, igazgató elvtárs!
— Remek! Vigye haza és írja át!

Felülről menő kritika

Egy üzemről elhangzott a kritika.
Másnap aztán megkezdődött a vita.
Szólt a fő-fő: — Megkaptuk a kritikát.
Én magamban nem találom a hibát.
Ti, helyettes kartársaim, — talán ti
Magatokban meg fogjátok találni!

Helyettesek tanakodtak felette,
Hogy a hibát vajjon el ki követte?
Ők nem. Ez tény. Tán egy osztályvezető?
Berendelik valamennyit, ez a fő.
Mondják bőszen: — Megkaptuk a kritikát.
Mi magunkban nem találjuk a hibát.
Kartársaim, keressétek, s talán ti
Magatokban meg fogjátok találni!

Összenéznek mind az osztályvezetők.
Más követte el a hibát, de nem ők!
Művezetők lehettek a hanyagok . . .
Be kell hívni valamennyit. Nagy az ok.
Gyűlést hívnak egybe mindjárt, azonnal,
Dörgedelem jár ilyenkor hasszonnal.
Zeng a szózat: — Megkaptuk a kritikát.
Mi magunkban nem találjuk a hibát.
Művezető-kartársaim, talán ti
Magatokban meg fogjátok találni!

Művezetők hümmögnek és morognak.
Majd végére járnak ők a dolognak:
Ki a hibás? — Biztos a népnevelő!
S művezető népnevelőt vesz elő!

Népnevelők összesúgnak: — Ki hibás?
A kulturos! Csakis az és senki más.
A gárdája mindentől elmaradott,
Sohse játszik „odavágó" darabot!

A kulturos magát azzal mossa ki:
— Hjah! A hibát a csasztuskás „hozza ki"!
Az a bűnös, hogyha hallgat. Csakis az!
Őt illeti a kritika, a panasz . . .

S az üzemben a vihar úgy múlik el:
Nem változik termelés, sem ügyvitel.
Marad minden hiba, (sajnos megesik), —
Mert biz azt nem javítják, — csak keresik!

K. TÓTH LENKE

Mindenre van megoldás

(A francia rendőrség lehallgató készülékeket helyezett el a demokratikus szervezetek helyiségeiben.)

— Hall valamit?
— Nem.
— Akkor írjuk be a jelentésbe, hogy a kommunisták néma tüntetést szerveznek.

A szemtelenség teteje

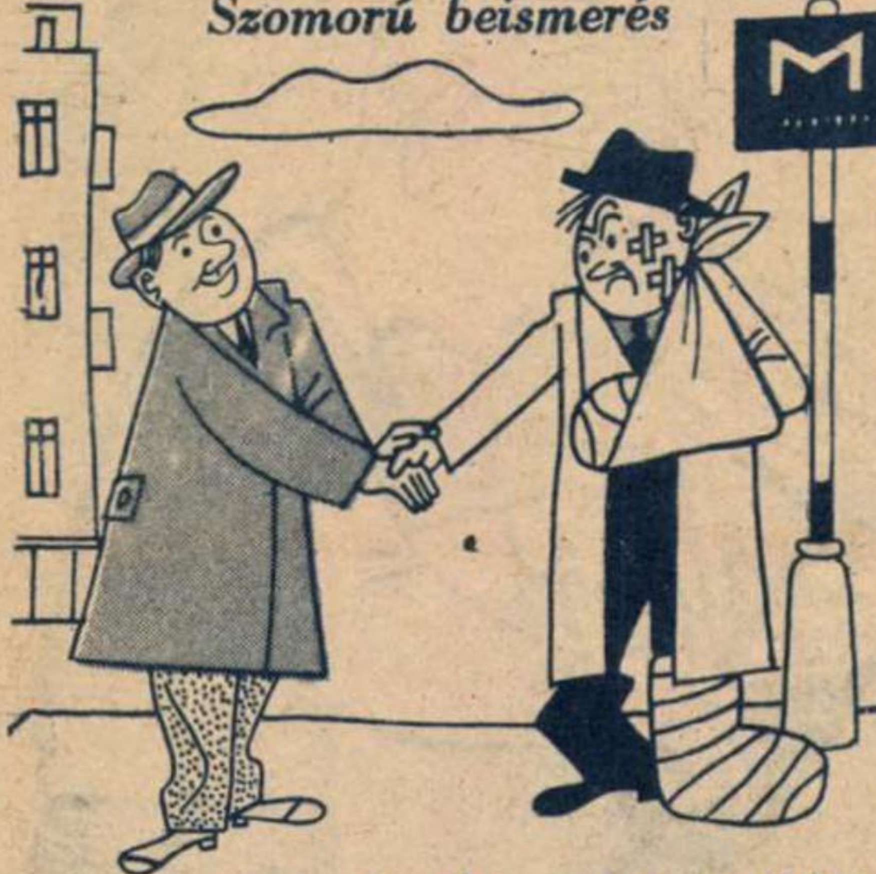
— Bocsánat, nem tudna valamelyikük egy pár cigarettát kölcsönadni?

Az ingyen babakelengye egy részét szabadon lehet kiválasztani

— Ebből a mintásból ne vegyél anyu, nem áll jól az arcszínedhez.

Szomorú beismerés

— A póruljárt egyén: Megnyertem a fogadást! Leugrottam a mozgó villamosról és mégse jutottam hamarabb a munkahelyemre!

Gimnazisták a színpadon

A Barcsay-utcai Madách-gimnázium a Falu Színház Madách-téri helyiségében díszletekkel és jelmezekkel előadta Katona József Bánk bán-ját. Az előadásnak nagy sikere volt, a Madách-gimnázium tanulói színjátszásból ötöst kaptak a közönségtől.

Bánk bán: Balogh Géza III/E.

Melinda: Somody Éva I/A

Tiborc: Gelb Pál I/B.

KOLLABORÁNSOK

(Beszélgetés Párizsban.)

— Hallottad, Pierre? Az amnesztiatörvény visszaadja a kollaboránsoknak politikai jogaikat!

— Visszakapják a politikai jogaikat azok a franciák, akik a negyvenes években együttműködtek a fasisztákkal?

— Igen.

— Dehát ez hihetetlen!

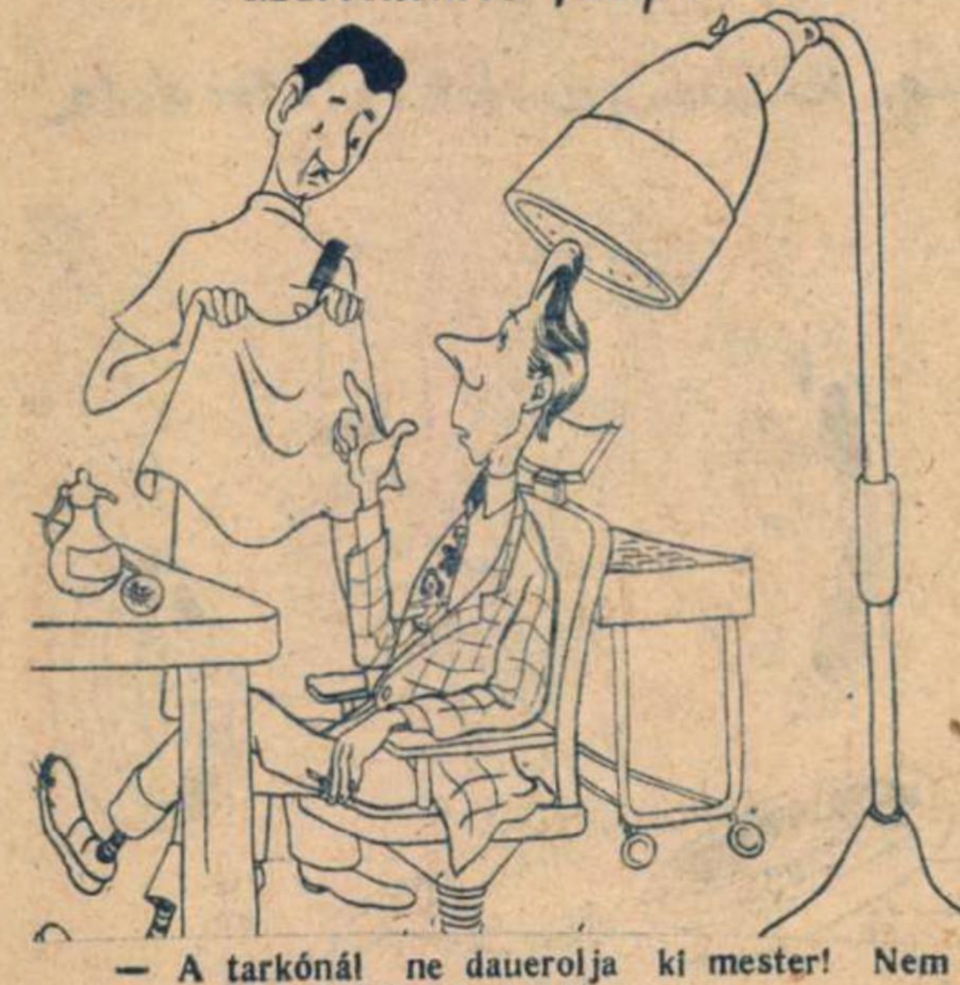
— Mi van ezen hihetetlen? Inkább nagyon egyszerű a dolog.

— Egyszerű?!

— Igen. A negyvenes években a fasisztákkal együttműködő franciák visszakapják a politikai jogaikat az ötvenes években a fasisztákkal együttműködő franciáktól . . .

Mértéktartó jampec

— A tarkónál ne dauerolja ki mester! Nem szeretem a feltűnő hajviseletet!

Aki nem tud elszakadni az asztalától

— Hova tolja az asztalomat, elvtárs?
— Kitolom a földekre, talán így maga is vele jön . . .

EGY AMERIKAI KÖNYVÜZLETBEN

Eisenhower: Nagyszerű! Az „Én Politikámat" teszi ki, Mark Twain művei helyett?
Könyvkereskedő: Természetesen, elnök úr! Abban, hogy ön a politikáját békepolitikának nevezte, több humor van, mint Mark Twain összes műveiben...

BOSSZÚSÁG

Hitler Adolf az asztalra akart csapni az öklével, de eszébe jutott, hogy nincs asztala és ökle sincsen.

— Felháborító! — üvöltötte.

— Ne izgasd magad Adolf — csitította Göring. Neked vigyáznod kell az egészségedre. Ne felejtsd el, hogy már nyolc éve porrá égtél.

— Akkor se lehet velem ezt csinálni! Felháborító, amit ezek az Eisenhowerék művelnek!

— Az fáj, hogy felülmulnak?

— Az nem fáj, az természetes. Ez a fejlődés útja.

— Hát?

— A nyilatkozataik őrjítenek meg.

— Miféle nyilatkozataik?

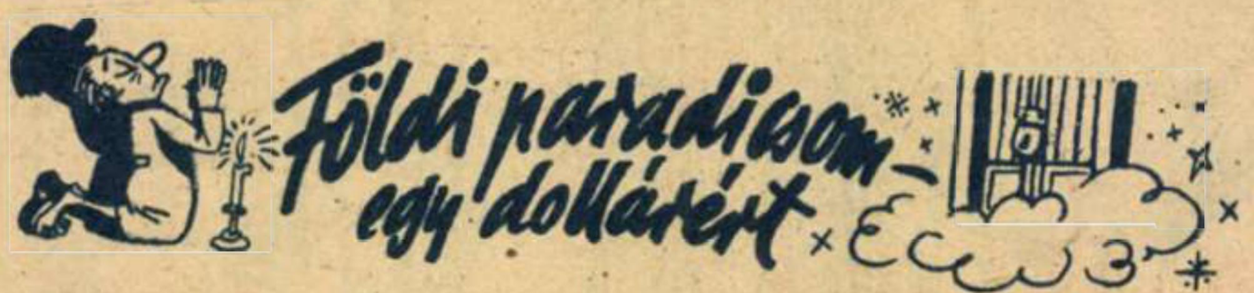
— Hát te nem olvasol újságot? Azt mondták Eisenhowerék, hogy ők Lincoln örökösei!

— Ezen vagy felháborodva?

— Igen! Hogy mernek engem Lincolnnak nevezni?!

Darvas Szilárd:

Földi paradicsom — egy dollárért

Tudvalevő, hogy Amerikában egyre emelkednek az árak, mert a kormány a lakosságtól adó címén ellopott pénzeket kizárólag tankra, ágyúra és más közszükségleti cikkekre költi. Épp ezért meglepő, hogy egyes nehezen beszerezhető dolgok, mint például a mennyország, milyen olcsón kaphatók. Ezt bizonyítja az a hirdetés, amely az „Ebony" című lapban jelent meg az alábbi kezdősorral:

„Hogyan imádkozzunk hatásosan?"

Imádkozni ugyanis sokféleképen lehet és a minőségi ima természetszerűleg sokkal hatásosabb, emellett tanúskodnak az amerikai üzletemberek által forgalombahozott elszakíthatatlan nejlon-fohászok is. A hirdetés viszont ekép folytatódik:

„A siker útja biztos lesz az ön számára, ha tudja, hogyan kérje és fogadja az isten azon ajándékait, melyeket azok számára tart fenn, akik szeretik őt és engedelmeskednek neki. Sajátítsa el az imádkozás mágikus formáját, hogy kérését teljesítsék."

Tehát mágikusan kell imádkozni és minden megy, mint a karikacsapás. Az a munkanélküli például, aki már féléve ődöng New-York utcáin, minthogy a gyáros felmondott neki (ez a kirúgásnak egy mágikus formája), ott hibázta el a dolgot, hogy rosszul, vagy pláne sehogysem imádkozott. De semmiképen sem igazi mágus módjára. A hirdetés további szövege közöl is néhányat ezekből a titokzatos formulákból:

„Hol és hogyan imádkozzunk? Hogyan kérjünk sikert, egészséget, félelemleküzdést, hogy munkához jussunk, hogy pénzt nyerjünk, hogy valakit befolyásolni tudjunk? Minderre a mágikus formula ad választ."

Mint látható, van itt minden, mi szem-szájnak ingere. A már említett munkához jutáson kívül főleg a kilátásba helyezett „félelemleküzdés" az, ami megér egy-két mágikus formulát. Amerikában ugyanis a legnagyobb nehézségek mutatkoznak a félelem leküzdhetősége terén, erről az FBI ügynökei gondoskodnak, mivelhogy puszta megpillantásuktól mágikus frászt kapnak a jámbor polgárok. S bár velük kapcsolatban eddig is megeresztettek néhány fohászt, ezek a gondolatritmusok nem annyira a röpima, mint inkább a becsületsértés határán mozogtak.

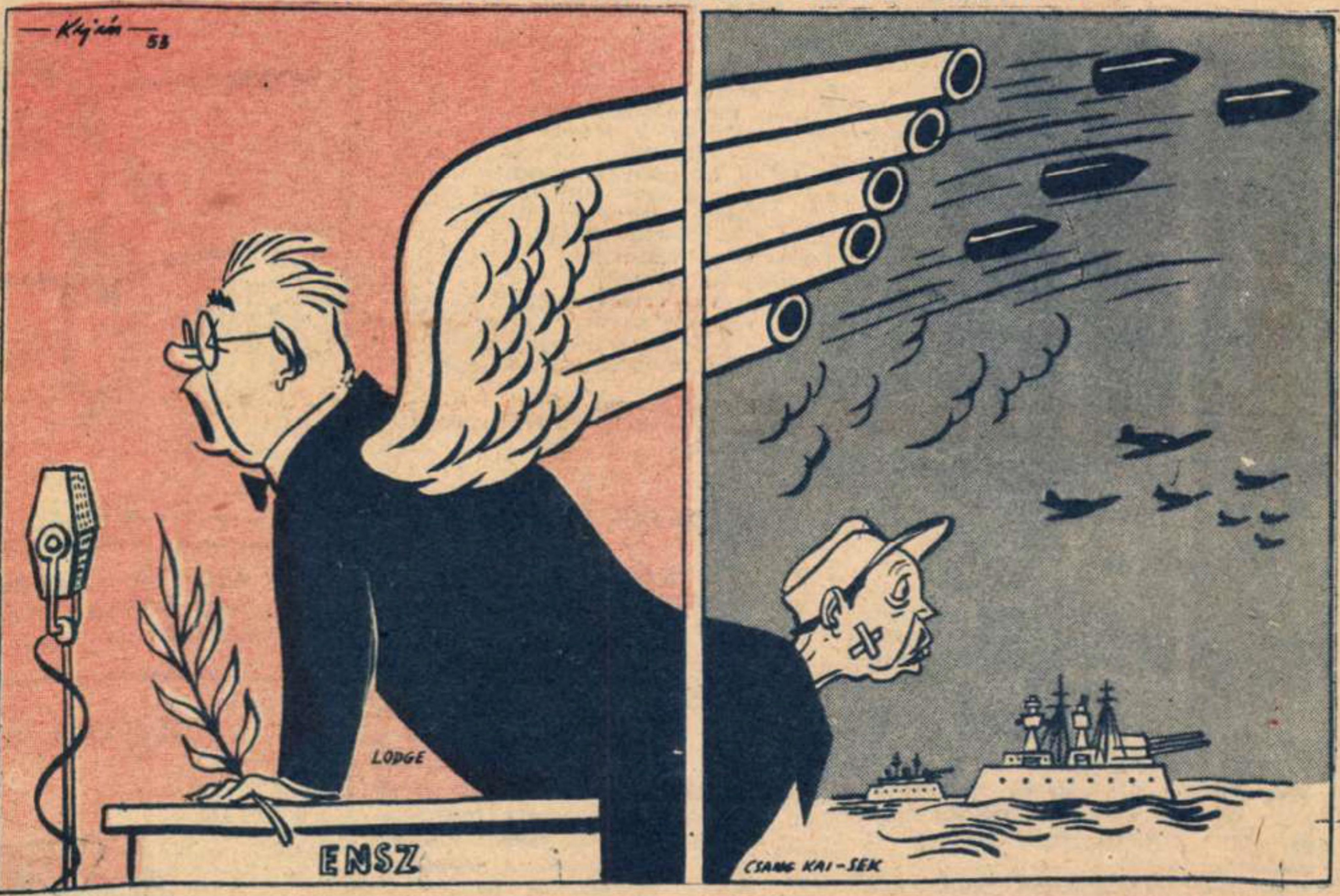
No, de vigyázat, most jön az olcsóság:

„Csináljon egy ötnapos próbát! Még ne küldjön pénzt! Egyszerűen csak a nevét és címét közölje még ma és csupán mágikus formulánk megérkezése után küldjön egy dollárt és a postai költséget!"

Vagyis az egész földreszállt mennyország mindössze egy dollárba kerül és azt is csak a mágikus formula megérkezése után kell elküldeni. A pénz el nem küldése esetén viszont néhány ügyvédi formula következik és a léprement hivő fizethet, mint a mágikus köles. Ez az egyetlen eset, amikor semmiféle ima sem használ.

Meg kell még jegyeznünk, hogy az „Ebony" című lapot, amelyben az ájtatos hirdetés megjelent, négerek számára adják ki a jó amerikaiak, nehogy a leggaládabb kizsákmányolás vagy esetleges lincselés esetén megfelelő ima nélkül maradjanak. A nyugati kultúrának és élelmességnek ez a jellemző keveréke azonban nem sok dollárt hozhat az istenes konyhára. Amerikában ma már egyre többen tudják, mi is áll tulajdonképpen a munkáhozjuttatás és félelemleküzdés útjába. Egyre többen foglalkoznak annak a formulának gondolatával, amely pokolba küldi majd a Wall-Street urait dollárostól, hirdetésestől együtt s amely formula nem túlságosan mágikus ugyan, de annál hatásosabb.

AZ USA-DIPLOMÁCIA KÉT ARCA

— Miért öltözött fel ilyen melegen ebben a jó időben, Zsíros gazda?
— Mert mára jósoltam a fagyveszélyt!

Le a bürokráciával!

Szép kis egyszerűsítés

A Beruházási Bank ügyvitelének „egyszerűsítése és megkönnyítése" céljából, az egyes rendeletek végrehajtásához szükséges nyomtatványokat hetenként háromszor adja ki.

Az ügyfelek állandóan kifogásolták, hogy a nyomtatvány beszerzésével sok időt kell eltölteniök. Panaszolták, hogy a határidős ügyeket nyomtatvány hiánya miatt nem tudták idejében lebonyolitani.

A Beruházási Bank a panaszok hatása alatt február 28-án a Tervgazdasági Értesitőben mint „korszakalkotó újitást" következőket közölte:

„Az ügyfelek részéről több esetben panasz merült fel amiatt, hogy intézetünknél nyomtatványért hosszabb ideig kellett várakozni. Ezért február 23-tól csak cégszerűen aláirt rendelést fogadnak el, melyben részletesen körül van irva az igényelt nyomtatvány. Ezt hetenként háromszor kell leadni a nyomtatvány-pénztárnál. (Hétfő, szerda, péntek.) A nyomtatványért csak a rákövetkező ügyfélforgalmi napon lehet elmenni."

Tehát most már kétszer kell jelentkezni a nyomtatványért. Tekintettel arra, hogy ügyfélforgalom csak minden másnap van, két nappal tovább kell várni a kiutalásra.

Ezt nevezi a Beruházási Bank egyszerűsitésnek!

Még egy hiba van az ügyfélfogadás körül. Tizenhárom és tizenhat óra között kell odamenni, de 13 és 15 óra között az ügyintézők rendszerint ebédidőt tartanak. Gyakran megtörtént, hogy amikor pontosan 13 órakor megjelentünk, teljes órahosszát kellett várnunk az ebédidő végére.

Papíripari Kutató Intézet
Burg Izsóné, az adm. oszt. vez.
VI., Sztálin-út 81.

Kastély Ráckevén

Ráckevén van egy II. Lajos király korabeli kastély. Ezt a kastélyt nyáron magtárnak használják. Pedig magtárnak volna a községben más helyiség is. Szenny és rendetlenség van a kastélyban. Az épületet hasznosabb célra is fel lehetne használni, fürdővé is átalakitható. Volna még egy észszerű megoldás. A Duna mellett van a mezőgazdasági iskola, azt a kastélyba lehetne telepiteni és az iskola épületét fürdőháznak lehetne használni. Hosszú évek óta ez a község lakóinak leghőbb vágya.

Szirmai Gizella
Ráckeve

Helyettem kis virág

Menyasszonyom névnapjára virágot vásároltam a Budapesti Földműves Szövetkezet Szent István-körút 19. alatti virágüzletében. Amikor a cserépvirágot másnap el akartam vinni menyasszonyomnak, azt láttam, hogy a virág és levélzete teljesen elhervadt. Visszavittem a virágot. Megigérték, hogy néhány óra alatt rendbehozzák és akkor kifogástalan állapotban átvehetem.

Estefelé visszamentem. Addig borbélymódra körülnyirták, megstuccolták a leveleket. Olyan csunyán megnyirbálták, hogy mikulásnapi virgácshoz hasonlitott — nem illatozó virághoz.

Megkértem a bolt dolgozóit, hogy cseréljék be a virágot, vagy adják vissza az árát. Kérésemet elutasitották. Kénytelen voltam egy másik virágüzletben újból virágot vásárolni. Másnap a szövetkezet vezetője telefonon megigérte, hogy vizsgálatot indit és értesit az eredményről. Nem történt intézkedés.

Helyes lenne, ha a szövetkezet virágüzlete tudomásul venné, hogy a nők nem szeretik a stuccolt virágot. A nyirást csak fodrászüzletben kedvelik.

Kedves Ludas, mit csináljak a 30 forintos nyugtával, amelynek nem kaptam meg az ellenértékét?

Kinyik András
Budapest, Uri-utca 36.

Hol a szelevényi anyakönyvvezető?

A szolnokmegyei Néplapban kritikai cikk jelent meg a tanácsok munkájáról. Réti Ferenc, a megyei tanács igazgatási osztályának dolgozója a szelevényi tanácsról is ir. Megállapitja, hogy a járási tanács nemtörődömségét mutatja: nincs anyakönyvvezetőhelyettes a községben. Egy fiatal párnak három órát kellett várni, mire eldöntötték a tanácsnál, hogy az anyakönyvvezető távollétében ki adja össze az ifjú párt. A járás területén egyébként is lassan intézik az ügyeket.

Közalkalmazottak Szakszervezete
Sajtóosztály

Óh TSB!

Szinte hihetetlen, de ahhoz, hogy valaki sakkcsapatnak tagja lehessen, előzőleg orvosi vizsgálatra kell mennie, mint bármelyik másik sportág sportolójának. Holott, köztudomású, hogy a sakkjátékhoz nem szükséges az, hogy valakinek erős szive és megfelelő fizikuma legyen. — Itt megint a bürokratizmus egyik megnyilvánulását látom. Most az OTSB a bürokrata. Bürokratizmus az is, hogy a belépőről kétféle kartotékot állitanak ki rengeteg kérdéssel. Ezenkivül négy példány fényképet kell adni.

Ennek kigúnyolására irtam az alanti verset:

Zsenge gyermekkorom óta
Sakkozom, ha csak lehet,
Ezért kértem: sakkcsapatba
Vegyenek fel engemet
Szólt az elnök: Kedves sakktárs
Felvesszük mi boldogan
Vállalati csapatunkba,
Máris elmondom hogyan:

Hat példányban be kell adnod
Háromféle fényképet,
Négyféle nyilvántartóba
Elkönyvelnek ők téged,
Beirják, hogy hol születtél
Hogy hivták a nagyanyád,
Van-e otthon porszivótok,
Hol dolgozik az apád.
Van-e a családban hülye
(Vagyis paralitikus),
Szereted-e Veres Pétert,
Nem vagy-e túl cinikus,
Mikor oltottak be újra,
Mi a kedvenc virágod,
Egybe nyeled le a fánkot
Vagy előbb jól megrágod?

Erre kissé elszédültem,
De az elnök elkapott,
Mélyen a szemembe nézett
És a vállamra csapott:
„Egy igazi sakkozó az,
Munkára és harcra kész,
Pár apróság van még hátra
És csapatunk tagja lész.

Az orvoshoz el kell menned,
Próbareggelit kell enned,
Ez a rendes módja ennek
Azután megröntgeneznek,
Megvizsgálják a vesédet
És hogy működik a léped,
A véred az hogyan alvad,
És hogy nincsen-e ludtalpad.
Ugyis látom már hogy sejted,
Mennyi a vörösvérsejted,
Nincsenek-e viszereid,
És jók-e az idegeid,
Hogyha jó a szived, májad,
és ha nincsen csapott vállad
Akkor nyomban irást kapsz ott,
És nyugodtan játszhatsz sakkot.

Wessely Ferenc
az Állami Könyvterjesztő Vállalat
dolgozója

A légpuskáról van szó

I. LEHET-E KÁRTÉKONY MADARAT LÉGPUSKÁVAL LELŐNI?

Olvastam az „Egy puska, egy golyó" cimű panaszoslevelet, amelynek irója sérelmezi, hogy kevés golyót kap, nem tud kártékony madarat lőni. Mint szakértő, szólok hozzá a kérdéshez. Lehetetlenségnek tartom hogy kártékony madarat légpuskával lőni lehessen. Sajnos, azt tapasztaltuk, hogy légpuskával főként hasznos madarakat pusztitanak. A légpuskatulajdonosok egyrészének az a jelszava: lelőni minden madarat, ami mozog! A madárvédelmi törvény is tiltja a légfegyver használatát szabad területen.

Ziegner Antal, Ziegner János,
Váradi Ferenc, Lerner József,
a Madártani Intézet külső
munkatársai

II. SOK A PUSKA, KEVÉS A TÖLTÉNY

Az „Egy puska, egy golyó" cimű levéllel kapcsolatosan közöljük, hogy a légfegyverek iránt nagy az érdeklődés, de az új fegyvereket nem tudjuk a gyártó üzemtől átvenni, mert a raktáron lévő légpuskákhoz sem tudjuk biztositani a szükséges számú töltényeket. Reméljük, a gyár megszivleli a panaszokat és ezentúl több töltényt gyárt a légpuskák számára.

Belkereskedelmi Minisztérium

Két kultúrház

I. EGY KICSIT LASSAN KÉSZÜL

Vajszló község kultúrháza három éve épül és még mindig nincs befejezve. Nem tudunk rendes kultúrmunkát végezni. Hogyan lehetséges, hogy egy kultúrház épitési munkája ennyire elhúzódhatott?

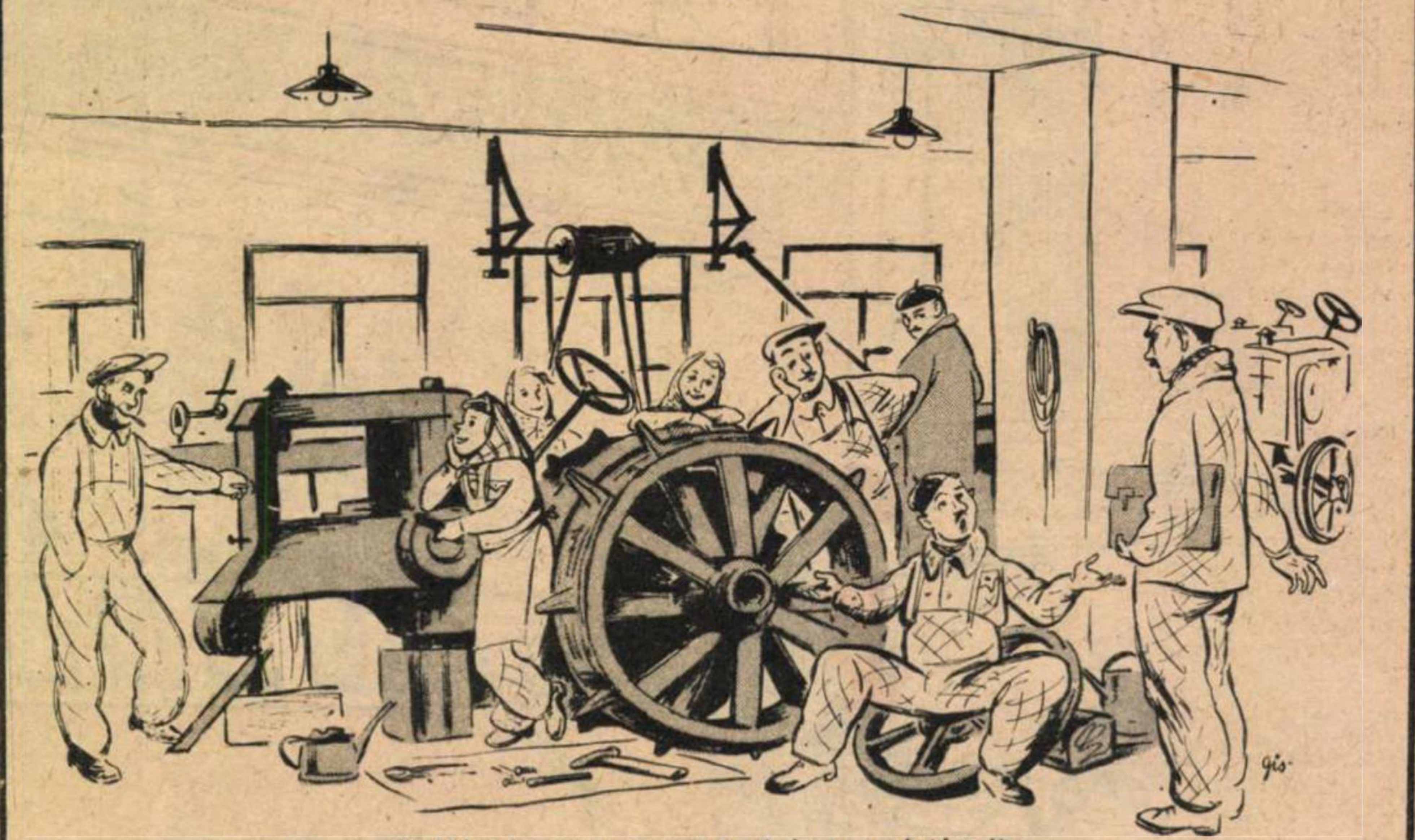
Baródi Ádám
népművelési előadó

II. PALOZNAKON IS BAJ VAN

A paloznaki DISz-szervezetnek nincs kultúrháza. A járási DISz-szervezet és a paloznaki Tanács elnöke egy évvel ezelőtt segitséget igért ebben az ügyben, de semmi intézkedés nem történt.

A paloznaki DISz-szervezet
vezetősége

Ahol hírét sem hallották a tervszerűségnek

— Szaktársak, miért maradtak el úgy a szántással?
— Mert a gépeket kell javítani.
— És mikor fejezik be a gépjavítást?
— A fene tudja, mert előbb a szántást kell befejezni...

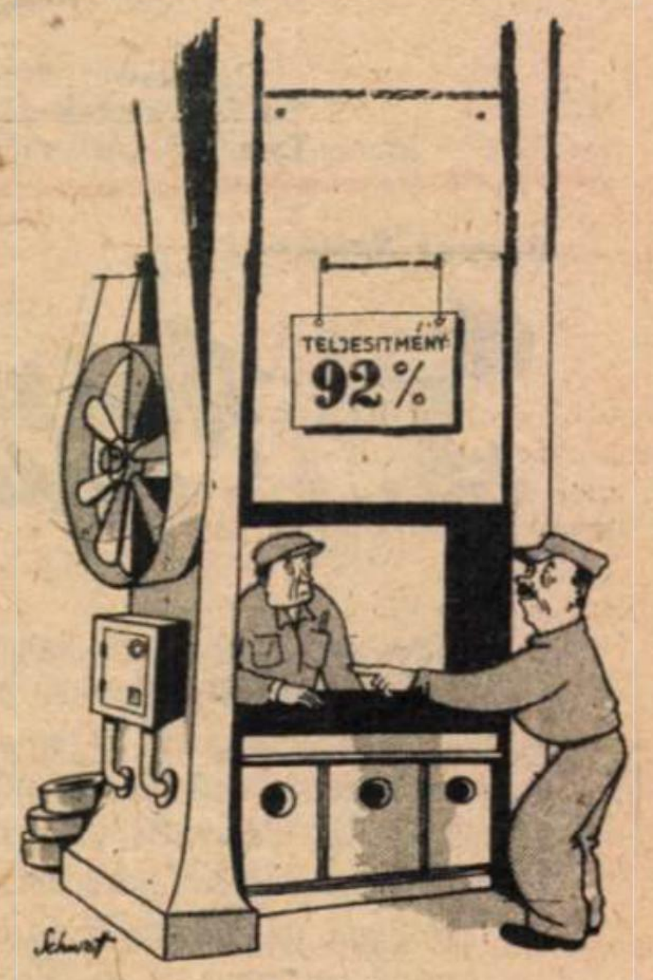
Laci gyerek titkot közöl

Egyes bányászok nem akarják, hogy a gyermekükből bányász legyen.

— Aztán mi leszel, ha felnősz, kisfiam?
— Pszt, hajoljon csak közelebb elvtárs, megsúgom. Bányász! De apukámnak egy szót se...

Műhelyhumor, ami nem is olyan humoros

— Bár volna hat ilyen emberem, mint te vagy.
— ???
— Mert, sajnos húsz van!

Egyes tanácsházák rossz alapokon nyugszanak

Az érdekeltek hozzászólnak

Szentgál község vetítőgépével kapcsolatban vizsgálatot inditottunk. A panasz jogosult volt. A RAFILM ugyan visszaküldte a kijavitott vetítőberendezést, de a javítás után sem tudtuk használni. Szentgál község részére új berendezést igényeltünk. Ha megérkezik, nyomban továbbitjuk a községbe. A „Semmi közünk sincs hozzá" kijelentést Varjas Rudolf, a műszaki csoport vezetője, nem az igazgató tette. A műszaki vezetőt ezért írásbeli megrovásban részesitettük.

Veszprémmegyei Moziüzemi Vállalat
Bedő László igazgató

Ludas Matyi elintézte

A Debreceni Népbüffével kapcsolatban közlemény jelent meg a Ludas Matyiban a „Dekorációt nem lehet meginni" cimmel. A büffé dolgozói valóban hibát követtek el. Intézkedtünk, hogy a Népbüffében minden ottlévő árucikk a fogyasztók rendelkezésére álljon.

Hajdu-biharmegyei Vendéglátóipari Tröszt

„Ez aztán mérleg" cimű közleménnyel kapcsolatban vizsgálat indult. A szabadsághegyi Közért-ben valóban csak harminc deka súly volt és az elárusitónő is helytelenül viselkedett. A bolt dolgozóit leváltották, mert ezenkivül is több szabálytalanságot követtek el.

A Budapesti Városi Tanács VB kereskedelmi oszt.

Az isaszegi állomással kapcsolatos közlemény ügyét kivizsgáltuk. Az állomáshoz vezető út karbantartása a tanács hatáskörébe tartozik. A MÁV Igazgatóság a pestmegyei tanács illetékes osztályát a szükséges intézkedések megtételére felkérte és Isaszeg tanácsát már utasitották az út sürgős megjavitására.

Magyar Államvasutak igazgatósága

Heti Krónika

A ZÜRICHI „Die Tat" irja, hogy Eisenhowerrel elégedetlenek már az imperialista körök is, mert túlsokat fecseg. Ezt nevezik katonás rövidséggel katonás bőbeszédűségnek.

A HÁGAI Groote Kirk nevű templomot megrongálta az árviz. Az amerikaiak közölték, hogy hajlandók pénzt adni a templom helyrehozatalára azzal a feltétellel, hogy az újjáépitett templomon coca-cola reklámot helyezhetnek el. Ezzel az amerikaiak kettős célt érnek el. A hágaiak még jobban megismerik a coca-colát és — az amerikaiakat is...

MENDERESZ török miniszterelnök és Köprülü külügyminiszter hazautazott Párizsból Ankarába, miután Ridgwayvel is tárgyaltak. Vajjon mi az eredménye ezeknek a tárgyalásoknak? A török nép szerint legjobb esetben semmi.

A „LAND OG FOLK" c. dán lap jelenti, hogy az amerikai hatóságok a McCarran-féle fasiszta törvény alapján letartóztattak és koncentrációs táborba szállitottak két dán tengerészt. Most már ott tartunk, hogy amikor egy külföldi hajó Amerika partjai felé közeledik, az őrtálló tengerész lekiált az árbóckosárból: „Jaj nekünk, szárazföld!"

EISENHOWER elnök az üzleti világ hét ismert személyiségét nevezte ki a „nemzetbiztonsági tanács" tanácsadói teendőinek ellátására. „Az üzlet üzlet" — mondják az amerikaiak — „de azért a háborus üzlet jobb üzlet, mint a fűszerüzlet".

MENDE, az úgynevezett „Szabad Demokrata Párt" képviselője felszólitotta a bonni kormányt, eszközölje ki a nyugati hatalmak főbiztosainál, hogy engedjék meg a horogkeresztes kitüntetések viselését. A nyugati hatalmak főbiztosai biztosan megengedik a horogkeresztes kitüntetések viselését, bár bosszanthatja őket, hogy nekik nincs, pedig már ők is kiérdemelték.

A DÁN katonai biróság Haderslevben 6—10 évig terjedő börtönbüntetésre itélt hat dán katonát, mert részt vettek a katonai szolgálati idő felemelése elleni tüntetésekben. A dán katonák függelemsértést követtek el, mert szembeszálltak egy tábornokkal. A tábornokot Eisenhowernek hivják és Washingtonban lakik.

Titokzatos történet

— Nem értem! Levelet kaptam, de egy sort sem látok a papiron.

— Egyszerű a magyarázat. A feladó az Ápisznál vásárolja a töltőtolltintát...

NAGY KÉPES BALLADA A SZEKSZÁRDI TANÁCSRÓL

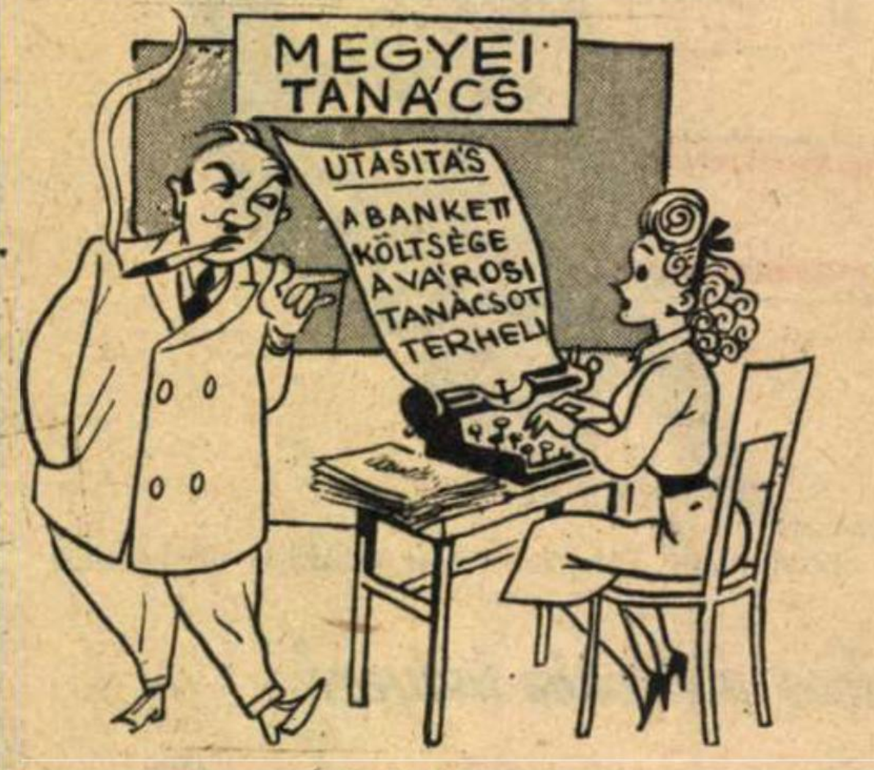
A szekszárdi tanácselnök
A kulákot úgy szerette,
Hogy ezt a két díszpéldányt itt
Dolgozóparaszttá tette.

Repesett a két kulákszív:
„Ihaj-csuhaj, dinom-dánom!
Nem törjük mi a fejünket
Eztán már a beadáson!"

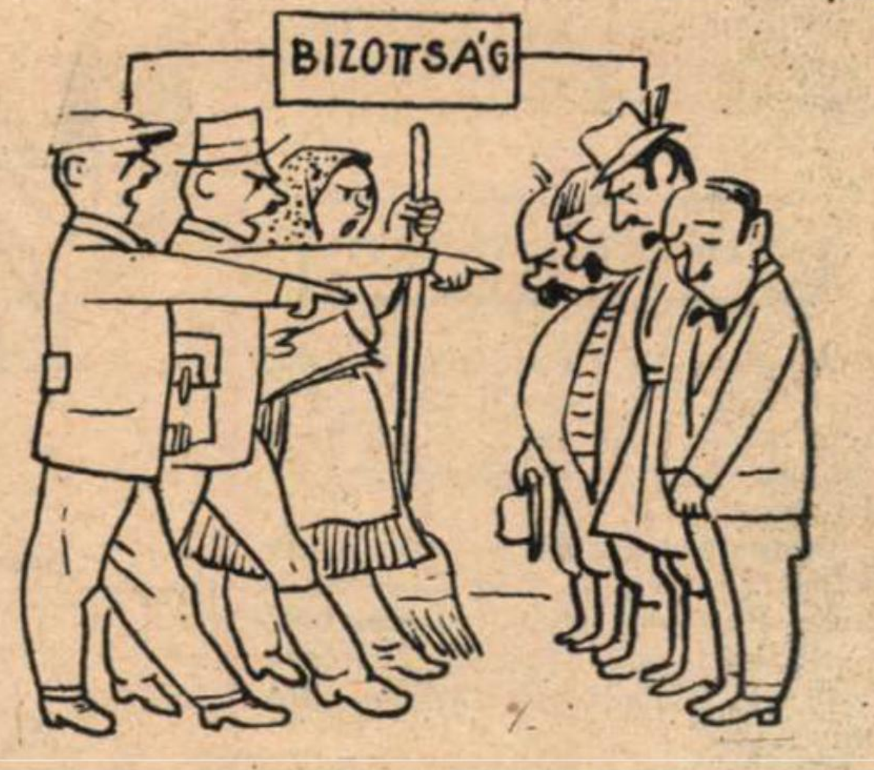
Rendeztek egy nagy bankettet
Mindenféle földi jókkal,
Méltatták az elnököt ott
Elismerő meleg szókkal.

A megyei elnök aztán
A végére így tett pontot:
„Szekszárd városnak Tanácsa
Fizesse a bankett-kontót!"

„A mi költségünkön ment a
Bankett, komám, nem a kendén,
A megyei tanácselnök
Igy rendelte, így van rendjén!"

Hűtik már a tanácsbeli
Kulákmentők izzó hevét,
Ki a kulákokkal koccint,
Megissza az annak levét!

BEVÁSÁRLÁS

Domokos kartársunk hetek óta gyanakodva nézte, hogy a felesége esténként mindig legalább két órával később ér haza, mint ő, pedig a munkájuk ugyanegy időben végződik. Az asszony ilyenkor azt szokta mondani, hogy bevásárolni volt, de Domokost ez nem elégitette ki.

— Legközelebb én megyek bevásárolni — jelentette ki határozottan.

— Helyes — egyezett bele az asszony — holnap úgyis szombat van, délután ráérsz és csak a vasárnapi süteményhez kell hoznod valamit. Vagyis egy üveg baracklekvárt és öt deka élesztőt. És egyúttal hozhatsz egy kiló barna kenyeret is.

Domokos másnap délután egynegyed háromkor, amikor a munkahelyéről kijött, fölényes mosollyal lépett be a legközelebbi Közértbe. Egy kicsit soká kellett itt várnia, amig a pulthoz jutott, mert a boltban volt egy sereg asszony, akik azon a cimen, hogy egyenjogúsitva vannak, őt folyton hátralökdösték. De jó negyedórai küzdelem után mégis megmondhatta, hogy mit kiván.

— Egy üveg baracklekvárt kérek.

— Sajnos — szólt a bolt fehérköpönyeges alkalmazottja — baracklekvárunk pillanatnyilag nincsen, de szilvalekvárral bőségesen szolgálhatok.

Domokos megfordult és elment, mert bár látta a nagy halom barna kenyeret, arra gondolt, hogy minek cipelje azt, majd megveszi ott, ahol baracklekvárt is kap.

A másik Közértben azonban csak meggylekvár és körtekompót volt, tehát innen is tovább ment.

A harmadik Közértben nagy kockákban állt a finom Közért-gyümölcsiz, de baracklekvárral pillanatnyilag nem szolgálhattak.

A negyedik Közértben azonban kellemes meglepetés érte.

— Baracklekvárt? Hogyne, hány üveggel parancsol?. Öttel, tizzel?

— Köszönöm — háritotta el Domokos a jóindulatot — elég lesz egy is. De most még öt deka élesztőt is kérek.

— Élesztőnk, sajnos, elfogyott.

Domokos a pénztárnál, majd újra a pultnál zajló sorakozás után átvette a baracklekvárt és betért az ötödik Közértbe, minthogy azonban élesztő itt sem volt, tovább ment a hatodikba. Itt annyi élesztő volt, hogy Dunát lehetett volna vele rekeszteni.

— Most még egy kiló barna kenyeret kérek.

— Csak fehér kenyerünk van — mutatott az alkalmazott a polcokon tornyosuló kenyérhegyekre.

Domokos végre a nyolcadik Közértben megkapota a barna kenyeret és sietett haza. Megállapitotta, hogy elég messze eljárt, éppúgy mint az idő. Már háromnegyed öt volt.

— Ilonkám, — ölelte meg a feleségét engesztelően — támadt egy óriási ötletem. Ebben a városban minden kapható, csak egy kis idő kell a beszerzéshez, mert úgy rémlik, mintha a szervezés körül még volnának apróbb hibák.

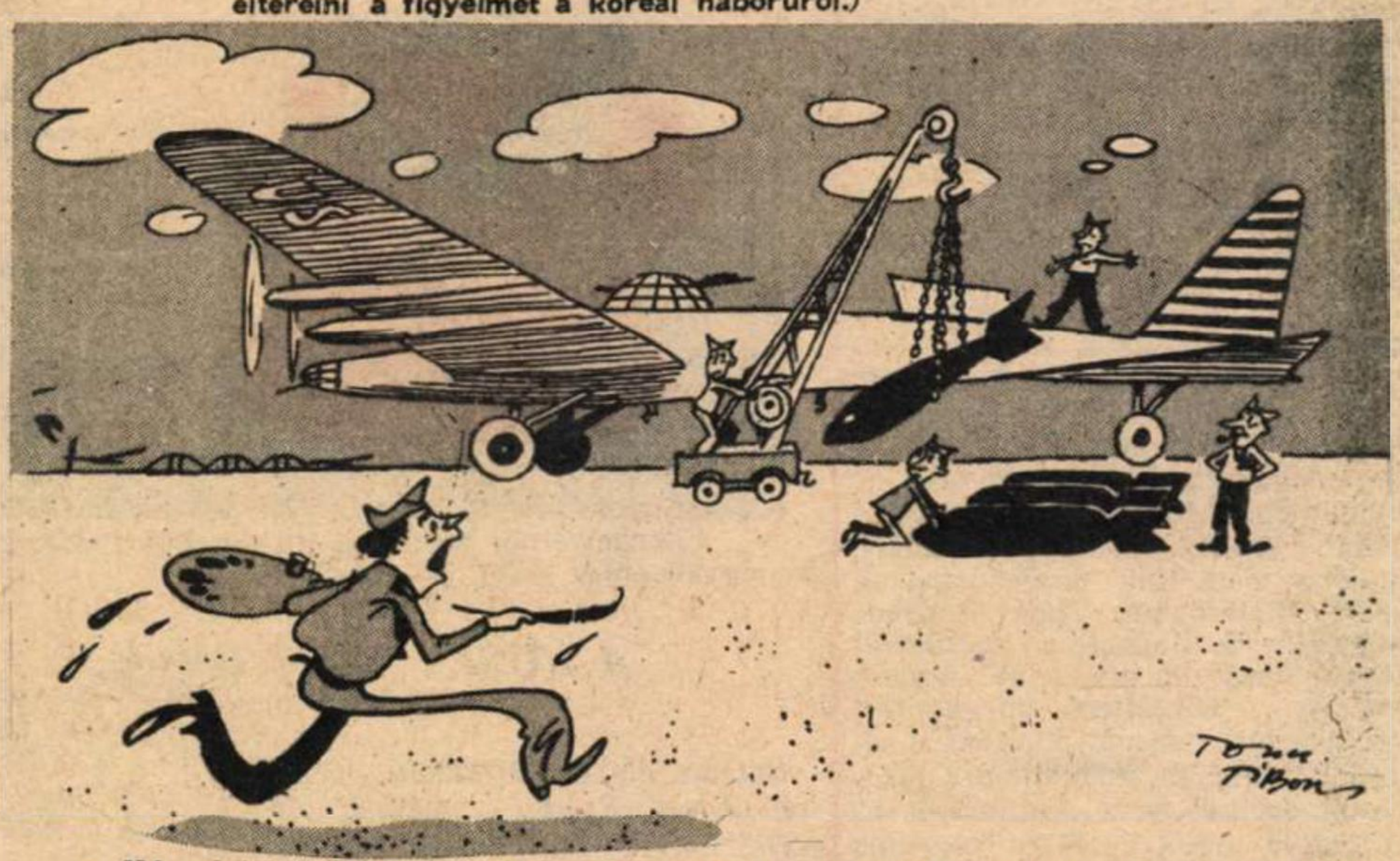
— És mi az ötlet?

— Az, hogy a nekem járó évi tizenhat nap szabadságból minden hónapban kiveszek egy napot, ezalatt elintézem az egész hónapi bevásárlást és akkor még mindig marad négy napom, amit zavartalanul veled tölthetek!

Lovászy Márton

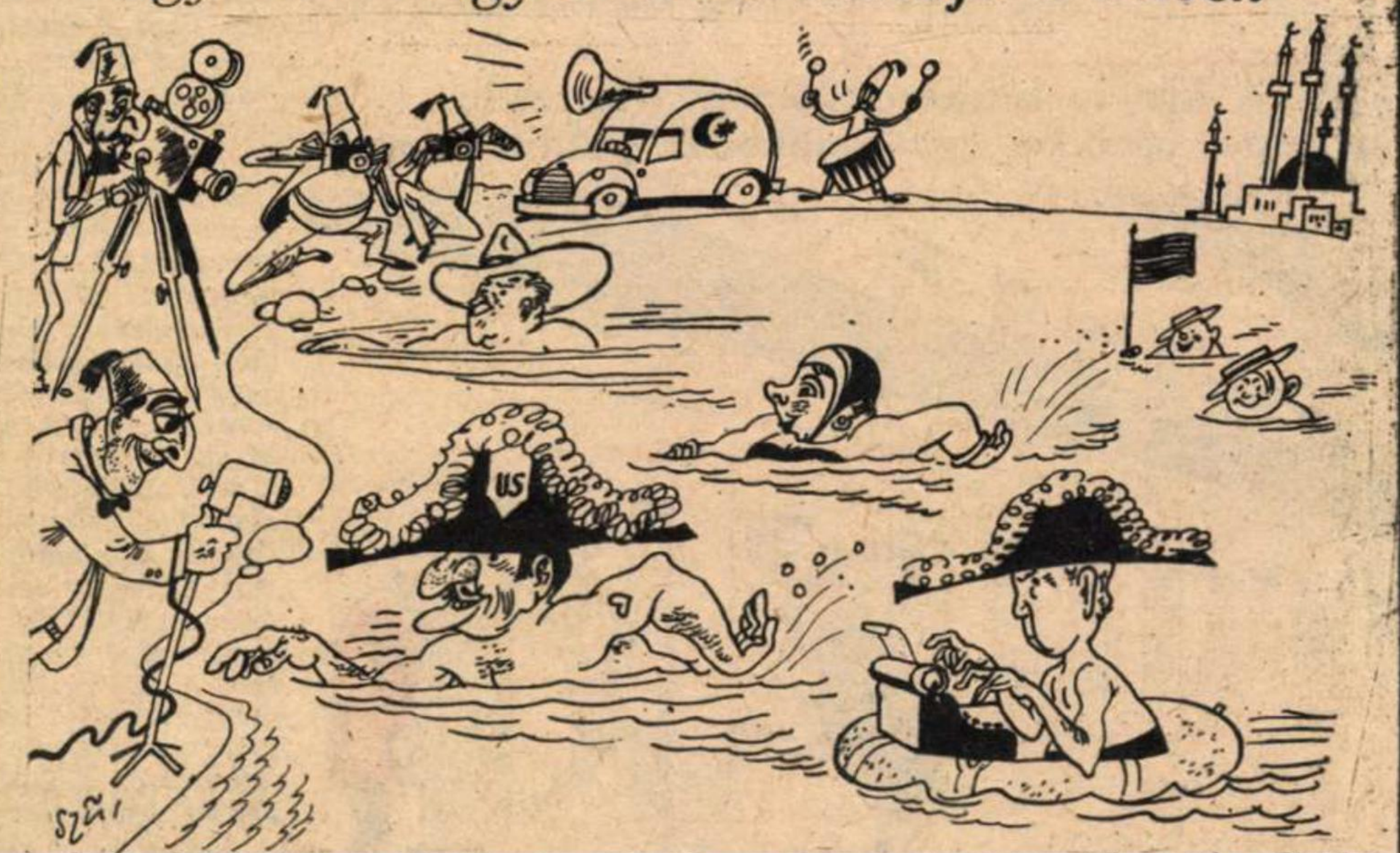
Címfestők a repülőtéren

(Az amerikaiak az újjáépitési segélyről szóló fecsegéssel próbálják elterelni a figyelmet a koreai háborúról.)

— Hé, várjatok a berakással! Fel kell még írni a bombákra az új jelszót: „Amerikai újjáépitési segély Koreának!"

Egy USA nagykövet és családja a vízben

McGhee, az Egyesült Államok ankarai nagykövete igen népszerűtlen ember Törökországban. Noha ebben nincs semmi szokatlan, hiszen minden amerikai nagykövet népszerűtlen minden országban; McGhee mégis a legfantasztikusabb reklámötletekkel próbálja magát népszerűvé tenni Törökországban. Legutóbb megiratta, hogy a feleségével, két nagyobb gyermekével és személyi titkárával, valamint Long amerikai szenátorral 27.29 perc alatt átúszta a 600 méter széles Boszporuszt. Ezután már csak az jöhet, hogy szendvicsemberként járja az utcákat, mellén a kokakolát, hátulján pedig Eisenhowert reklámozó táblával. Addig is, amig ez bekövetkezik, rajzolónk megörökitette McGheet és családját a Boszporusz vizében. Ha népszerűek nem is lettek az úszástól, legalább vizesek lettek.

Nem posta!

Nemrégiben a Szent István-körúton, a Sallai Imre-utca sarkán, egy hivatali helyiség fölött ezt a cégtáblát pillantottam meg:

SERTÉSTRÖSZT

A tröszt ajtaján ez a figyelmeztető tábla ötlött szemembe:

NEM POSTA!

Környezettanulmányt folytattam és megállapítottam, hogy a posta a sarkon túl a negyedik házban van. Hogy lehet ezt összetéveszteni? — töprengtem. — Miért nem írják ki azt is, hogy nem Füszért, nem Röltex és nem Palacsintabolt?

Alig tudtam ellenállni annak a szándékomnak, hogy a postahivatalba menjek és megkérjem őket: tegyenek cédulát az ajtóra ezzel a felirattal:

NEM SERTÉSTRÖSZT!

A Kossuth Lajos-téren is dolgom volt, ahol az Országház-étterem bejáratánál nagy, színes üvegtáblára festve ezt olvastam: „Folyó bor".

Micsoda tékozlás! — gondoltam. Elfolyik a bor és még dicsekednek vele. Pár perc mulva ismét belebotlottam egy furcsa felírásba. Egy kis italbolt ezt hirdette: „Rövid italok".

Egy pohárka pálinkát szívesen ittam volna, de rövidben csak a szivart szeretem. Eljutottam egy helyre, ahol pálinkát hirdettek. Itt ittam egy kis pohár barackot. A pult mögött hatalmas falragasz ijesztette el az italbolt vevőit a rendeléstől. A plakáton szemléltető rajz mutatta, hogy egyetlen pohárka ital milyen súlyos közlekedési balesetet okozhat. A plakátra rajzszöggel volt rátűzve a felírás: „Egy liter Zöldszilváni 16 forint 80 fillér".

Kiszámítottam:

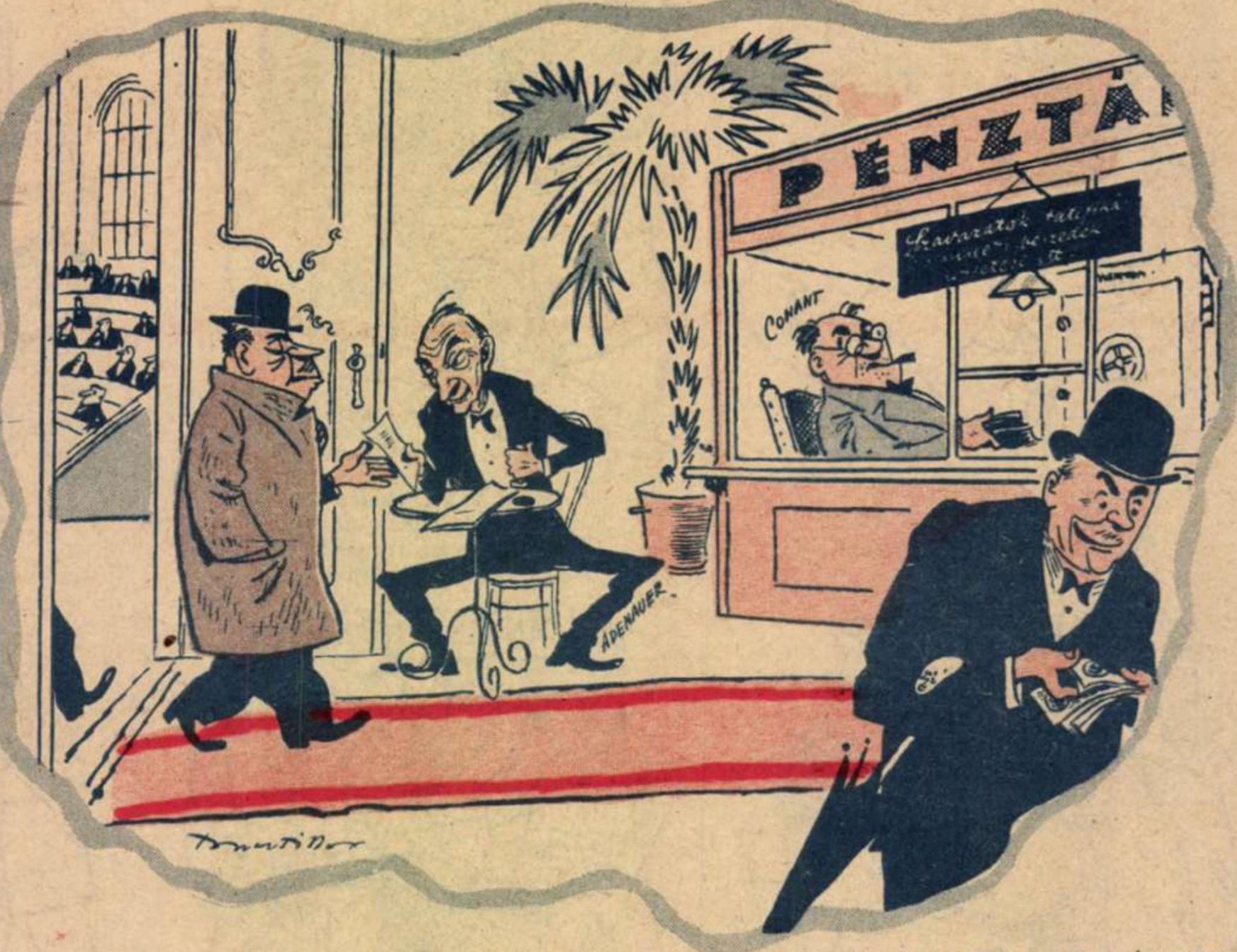
Ha egy pohár Zöldszilváni egy baleset, akkor egy liter Zöldszilváni valóságos tömegszerencsétlenség.

Este a Gellért-szálló éttermébe mentem. Asztalomon kartonlap feküdt, amelyen közölték, hogy nem luxus a Gellértben való étkezés, a lakodalmi ebéd sem. Elhatároztam, hogy legközelebbi lakodalmamat itt ülöm meg. Tekintve, hogy az ember ritkán rendez lakodalmi ebédet, ilyenkor nem illik krajcároskodni, ezért elhatároztam, hogy kedvenc boromat, a Badacsonyi kéknyelűt fogom majd megrendelni. Amikor ezt így eldöntöttem magamban, szórakozottan megfordítottam a cédulát. Nyomban lemondtam a lakodalmi ebédről és a kéknyelűről is. A cédula másik oldalán ugyanis ezt olvastam:

„Takarékoskodj! Vidd a pénzedet az Országos Takarékpénztárba!"

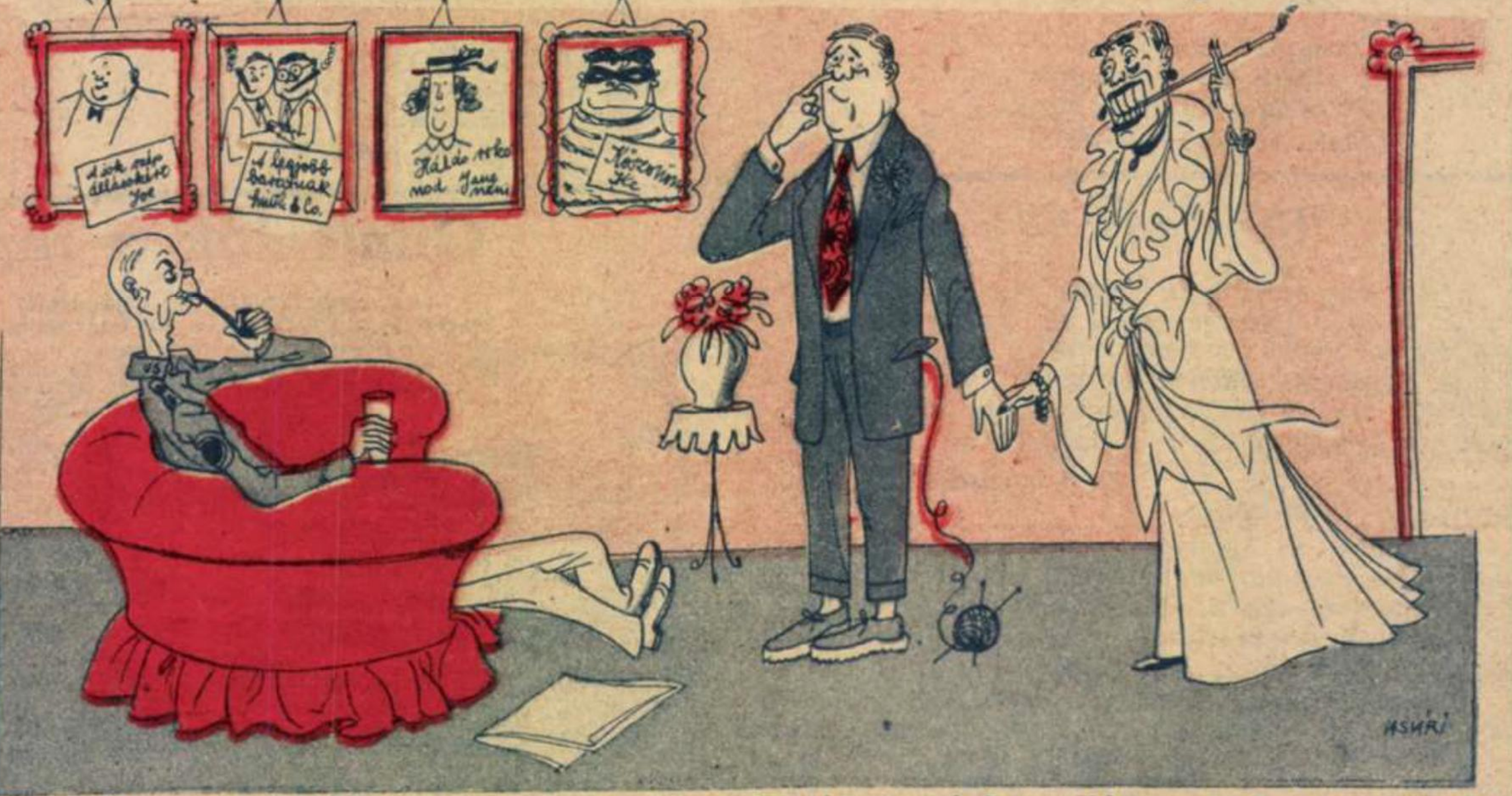
Palásti László

Praktikus berendezés a bonni parlamentben

Adenauer: Félóráig beszélt a ratifikáció mellett? Az annyi, mint kétszáz dollár, tessék a pénztárhoz fáradni...

Eisenhower barátait és rokonait zsíros állásokba helyezi

Eisenhowerné: Nézd Ike, itt van Bill, tudod, a Betty néni mostohafia... Még nem teljesen szobatiszta, de nagykövetnek azért jó lenne...

A FUSI

Barkács elvtárs sokoldalú ember. Géplakatos. Szereti szakmáját, de szereti az órásszakmát is. Annyira szereti az órásszakmát, hogy sokszor a géplakatosság gyakorlása közben — mármint munkaidő alatt — órákat is javít. Órákat javít a könyvelőnek, a munkabeírónőnek, a felesége bátyjának, a bátyja feleségének, sőt a bátyja felesége sógorának is, (ami alatt saját-maga értendő) és így tovább. Tegnap délután is órát javított, egy vekkerórát, amelynek a kompassza nem passzolt a rúgóhoz. Kapkodva csavargatta az apró csavarokat a munkapadon — no nem azért kapkodott, mert sürgős motorházszerelés várakozott rá, hanem azért kapkodott, mert nem akart elkésni az üzemi mozielőadásról. Nem is késett. Pont a munkaidő végére elkészült az órával, bevágta az aktatáskájába és a jól végzett munka tudatával ment kezet mosni.

II.

A kultúrterem fehér vásznán éppen megcsókolta a férfi a nőt, amikor Barkács elvtárs aktatáskája megszólalt. Csrrr... csrrr... csörgött a táska vadul, fülsiketítő hangon, mintha sohasem akarná abbahagyni. Barkács elvtárs izgatottan kereste a sötétben a táska patentzárját, amelyet ő maga alakított át a mult héten wertheimre. Bár ne alakította volna át, mert most sehogyan sem tudta kinyitni, pedig már az egész terem pisszegett. A táska csörgött és Barkács elvtárs izzadt. Már könyökig benne járt a keze a csukott táskában, de az óra csengetőgombja lefelé állt és sehogyan sem érte el. A pisszegés méltatlankodó zúgásba csapott át, a gépész leállította a filmet, kigyult a villany és a táska csörgött...

Az első széksorban egy férfi — Bakos Lóránt bizalmi állt fel.

— Szaktársak! Barkács elvtárs táskájában az a vekker csörög, amelyet ma munkaidő alatt fusiba javított! — kiáltotta érces hangon. — Én húztam fel öt órára, amikor kiment kezet mosni, hogy megszégyenítsem — tette hozzá és leült.

Kitört a nevetés, az óra csörgött és Barkács elvtárs balkezével nadrágzsebéhez kapott. Izgalmában elfelejtette, hogy a zsebében lapuló öngyujtó és bicska nem tud csörögni.

Horváth Mihály

Születésnapi ajándék

— Vettem egy tyúkot — duruzsolta a fülembe a feleségem. — A születésnapodra tyúklevest akartam főzni, de nem volt szívem levágni szegény pipit, mert ali hogy hazaértem vele a piacról, máris egy tojást szült.

Mielőtt á-t vagy b-t mondhattam volna, mutatta is a szép fehér tojást, amit ünnepi levesnek szánt tojásgyárunk valószínűleg halálfélelmében állított elő. A tojás még meleg volt, én meg már éhes. Éhes és dühös. — Egytojásbólrántottáért igazán nem volt érdemes megszületnem — súgtam nejem fülébe úgy, hogy lehetőleg a szomszédasszony is okuljon belőle. — Különben is te visszaeső bűnös vagy: az ostrom alatt lóvá tetted a születésnapi tyúklevesemet, most pedig rántottává. Ha így folytatod, jövőre már fogpiszkálóért születek.

Nejem csak hallgatta születésnapi kitöréseimet, közben számolt. Ilyenkor mindig számolni szokott. Azután elémtárta az általa felállított pontos diagnózist.

— Nézd — mondotta — ha ez a pipi csak huszat tojik, akkor már ingyentyúkot fogsz enni, szépséghibája esetleg csak az lesz, hogy nem határidőre repült a tányérodba. Ha pedig túltojja magát a számításomon, akkor: még borocskát is kapsz a tyúklevesed mellé. De ehhez áldozatot is kell hoznod. Áldozat nélkül nincs tyúkleves és nincs borocska. Az áldozat nem nagy. Holnap kimész a piacra és keresel valami szemet. Tudod, az ilyen tojásnak indult tyúkot nem elég csak szemmeltartani: etetni is kell, mégpedig kukoricaszemmel. Azután felsorolta még mindazokat a gabonaféleségeket, amiket a tyúk ebben az állapotban megkíván.

— Hát ezt meg honnan tudod ilyen veszettül?

— A néni mondta meg, akitől a tyúkot vettem. Adott is egy marék szemeset, de ezt már meg is ette a pipi. Tehát holnap kimész a piacra és hozol neki valamit.

Holnap kimentem a piacra és hoztam neki. Azután majdnem minden nap kimentem és mindig hoztam neki valamit. Egy hónap alatt megzabálta az egész cigarettapénzemet, amitől, ha a súlya nem is, de az ára legalább megkétszereződött. Mindent csinált a fazékbavaló, amit egy jóltartott tyúknak csinálnia kell, de tojni nem tojott a nagyságos úristennek se. Én már régen lekaszaboltam volna, de a feleségem még egy hónap után is türelemre intett! A türelem tojást terem, — mondotta, de hangjából érezni lehetett, hogy ő sem bízik már olyan vakon az ingyenes tyúkleves eljövetelében.

Negyvennapos hiábavaló várakozás után feleségem saját kezével vetett véget a tékozlásnak. Levágta a tyúkot. Ez újítás volt tőle. Idáig mindig nekem kellett levágni. Hálából a borocskát én vettem meg hozzá a jövő havi cigarettaadagom terhére.

Bernáth Ede

A francia amnesztia-törvény visszaadja a német nácikkal együttműködők politikai jogait

— Mielőtt elhagyná a börtönt, szíveskedjék ezt aláírni.
— Szabadonbocsájtási levél?
— Nem. Képviselői megbízólevél.

IRODALOM AMERIKÁBAN

Az író: Most kezdheti fűrészelni, barátocskám, maga meg sikítson, kisasszony. Szeretném, ha készülő művem az életből lenne merítve...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.